

Dva nova zbornika ob osemdesetletnici dr. Primoža Kureta

Slovenski muzikolog in umetnostni zgodovinar zaslužni profesor dr. Primož Kuret, dolgoletni urednik *Glasbene mladine*, avtor številnih muzikoloških razprav, predavatelj in mentor mnogih generacij študentov ljubljanske *Akademije za glasbo*, vodja muzikoloških simpozijev, prejemnik številnih državnih in mednarodnih priznanj, je julija 2015 praznoval 80-letnico. Jubilantovo izjemno raziskovalno delo odlikuje nenehno povezovanje in prepletanje slovenske kulture z evropsko in obratno kot tudi preteklosti in sodobnosti. Njegovo delovanje, ki samo po sebi zgovorno pripoveduje zgodbo avtorja velikih presežkov, je bil opaženo in nagrajeno najprej na tujih tleh. Že leta 1985 so ga nagradili z medaljo Republike Češke, leta 2002 je postal član *Accademie Filarmonice di Bologna*, dve leti kasneje je prejel avstrijski častni križ za znanost in umetnost I. reda in leta 2005 še Herderjevo nagrado. V Sloveniji je leta 2002 prejel Betettovo listino, 2005 državno nagrado RS za življenjsko delo na področju glasbenega šolstva, leto dni kasneje Mantuanijevo nagrado, leta 2008 je postal častni član Slovenske filharmonije, leta 2012 pa je iz rok tedanjega predsednika dr. Danila Türka prejel red za zasluge RS, v utemeljitvi pa je zapisano: »S svojim obsežnim opusom je močno obogatil slovensko glasbeno bibliografijo in tako prihodnjim rodovom glasboslovcev zagotovil pomembna študijska gradiva. Je avtor številnih raziskav, monogra-

fij in strnjenih pregledov o slovenski glasbeni preteklosti, njenih znamenitih osebnosti in ustanov pa tudi njene umeščenosti v svetovne glasbene tokove in dogodke. V svojih delih je ovrednotil pomen slovenske glasbene ustvarjalnosti v prizadevanjih Slovencev za lastno kulturno identiteto v preteklosti.« (Škulj, 2015, str. 228)

Ob visokem življenjskem jubileju so ga stanovski kolegi počastili s kar dvema obširnima zbornikoma razprav, ki ponovno pričata o izjemni veličini in pomenu njegovega delovanja.

MUSICA ET ARTES, Ob osemdesetletnici Primoža Kureta

Večavtorska znanstvena monografija z mednarodno udeležbo *Musica et Artes: ob osemdesetletnici Primoža Kureta* je izšla v okviru 30. slovenskih glasbenih dnevov, s sodelovanjem pa so jo podprle štiri slovenske kulturne ustanove, s katerimi je prof. Kuret neizbrisno povezan: *Univerza na Primorskem z Založbo Univerze na Primorskem* (izdajatelj), *Akademija za glasbo v Ljubljani* (soizdajatelj), *Slovenska filharmonija* in *Festival Ljubljana*.

Kuretov življenjski jubilej je čudovito sovpadel s 30. obletnico mednarodnega muzikološkega simpozija *Slovenski glasbeni*

dnevi, ki jih je prof. Kuret ustanovil skupaj s skladateljem Milanom Stibiljem in vodil vsa leta. Ti dve prelomnici sta botrovali nastanku pomembnega znanstvenega dela, v katerem so se slavljencu iz spoštovanja do njegovega dela s svojimi prispevki poklonili njegovi »generacijski sotrudniki iz praktično celotne Srednje Evrope, toda tudi njegovi kolegi in nekdani študenti (danes že uveljavljeni raziskovalci) z Akademije za glasbo, pa tudi avtorji, s katerimi je prof. Kuret sodeloval pri svojih tehničnih izdajah v zadnjih desetletjih« (Vinkler, 2015, str. 16–17).

Monografijo, ki obsega 428 strani, sta uredila dr. Jonatan Vinkler in dr. Jernej Weiss, recenzenta pa sta bila dr. Janez Šumrada in dr. Stane Granda. Knjiga je razdeljena na dva dela, v vsakem pa so prispevki umeščeni kronološko. V uvodu so podani nagovori direktorja Slovenske filharmonije Damjana Damjanoviča, dekana Akademije za glasbo Andreja Grafenauerja, direktorja Festivala Ljubljana Darka Brleka in nagovor z naslovom *Primož Kuret – pripovedovalec evropskih glasbenih zgodb* urednika Jonatana Vinklerja.

Prvi del *Perspektive in narativi* začenja prispevek Jonatana Vinklerja »Nemirna oseba« in »plagiat« Matije Klombnerja *Ene duhovne Peisni (1563)*, v katerem avtor ugotavlja pomen omenjene pesmarice, ki vsebuje 67 pesmi in je veljala do izida *Tega celega catehizma, enih psalmov* Jurija Dalmatina za najobsežnejši slovenski kancional. Pesmarico na ravni zasnove in strukture ocenjuje za tehten in uravnotežen pesemski zbornik oz. pravi kalejdoskop protestantske cerkvene pesmi. Sledi prispevek Matjaža Barba *Glasbeno življenje v Ljubljani v času ustanovitve Academiae philharmonicorum*, ki razpravlja o glasbi v baročni Ljubljani in ob tem ugotavlja pomanjkljive čvrste materialne vire, saj ni ohranjenih konkretnih glasbenih del, ki bi omogočala analizo glasbene ustvarjalnosti tedanjih skladateljev v kranjski prestolnici. Kljub pomanjkanju konkretnih muzikalij pa si lahko iz kroničkih zapisov in posrednih virov predstavljamo podobo glasbene ustvarjalnosti in poustvarjalnosti v baročni Ljubljani. Zato izhodišče razprave predstavljajo konkretni zapisi o različnih izvedbenih priložnostih, glasbenih prireditvah, cerkvenih slovesnostih idr. Ivan Florjanc v razpravi *Nestični vezaj v terminusu »Phil - Harmonicorum«* – signifikant opozarja na miselno cezuro, ki jo izraža grafični zapis z nestičnim vezajem znotraj imena *Academiae Phil - Harmonicorum Labaci*, ustanovljene leta 1701, na katero raziskovalci do zdaj niso bili pozorni. Po njegovih ugotovitvah je nestični vezaj nosilec osrednjih semantičnih sporočil, skupaj s pečatnikom Akademije in likom sv. Ceciliae pa tvori semantično celoto. Sledi prispevek Jerneja Weissa *Med provincialno opereto in nacionalno opero: Foersterjev Gorenjski slavček*, ki poudarja pomen prizadevanj takratne mlade slovenske glasbene kulture po lastni, slovenski gledališki ustvarjalnosti, omenjeni operi pripisuje pomembno

funkcijo bujenja nacionalne zavesti v obravnavanem obdobju, kljub svoji preprostosti pa ostaja zanimiva zaradi svoje specifične funkcije. O Hugu Wolfu, njegovih samospevih in njihovi recepciji pri skladateljih, zlasti Maxu Regerju, razpravlja Peter Andracshke v prispevku *Hugo Wolf v Perchtoldsdorfu: o Mörikejevih samospevih*. Temi Huga Wolfa se je posvetil tudi Hartmut Krones v razpravi »In /.../ besede /.../ so kakor da oživele:« »metrične« sinkope v Mörikejevih samospevih Huga Wolfa. Njegova raziskava pokaže, kako natančno se je Wolf potrudil uglasbiti pesmi Eduarda Mörikeja, metrično sledeč poeziji, a si je hkrati vzel svobodo za preoblikovanje uglasbitev zaradi vsebinskih razlogov. Skladatelj si je v samospevih z neenakomerno deklamacijo vsaj delno prizadeval obdržati temeljni metrum, vsaka ritmična podrobnost melodije pa se v pesmih Huga Wolfa zdi »spočeta iz besede.« Luisa Antoni v prispevku *Trst, med mirnim sožitjem in narodnim sovraštvom* razpravlja o Trstu in njegovi glasbeni zgodovini od konca 19. stoletja do nastopa fašizma, ko se je iz mesta zaradi pritiskov na neitalijansko prebivalstvo odselila tudi družina Nika Kureta, očeta Primoža Kureta. V Trstu so sobivale tri glavne etnične skupine: slovenska, romanska in germanska, ki so organizirale društva in s številnimi prireditvami bogatile življenje meščanov. Fašizem je prepletanje različnih kultur pretrgal in vsilil enojezično romansko kulturo. Članek Lube Kijanovske *Nacionalno-kulturni odnosi v Lvovu v prvi polovici 80. let 19. stoletja* je posvečen glasbenemu življenju v Lvovu, ko je tam prebival Fran Gerbič. V Lvovu je deloval kot pevec in zborovski dirigent, povabljen pa je bil tudi kot profesor petja na lvovski konservatorij. Skupaj s prijateljem Wilhelmom Czerwinskim si je prizadeval za razvoj tamkajšnjih ljubiteljskih društev, na temeljih le-teh pa so se nato razvile profesionalne organizacije in izobraževalne ustanove. Helmut Loos v razpravi *Glasba kot merilo družbeno-kulturne evolucije: temeljni problem regionalne glasbene kulture in glasbenega zgodovinopisja* ugotavlja redkokdaj tematizirane posledice nazora, da se je krajevna kultura preteklih dveh stoletij spustila do provincialnega fenomena, ki se ni zdel vreden pozornosti naprednejših, izobraženih, višjih duhov. Poseben pogled na raziskovanje glasbene zgodovine prinaša prispevek Igorja Grdine *Med kulturno in glasbeno zgodovino*, ki opozarja da, zgodovina, vredna svojega imena, ne more biti ne preprosta ne samoumevna ali poenostavljena, zgrajena samo na podlagi podatkov/dejstev. Grdina pravi: »Cilj historikove veščine je nepredrugečevanje včerajšnjega sveta z razumevanjem. To pa je neznansko težka naloga, saj vednost zmerom spreminja vse /.../ Dejansko najgloblji zapis oziroma spomin človeštva ni preprosta deskripcija tega, kar je bilo, temveč nepoenostavljajoča re-konstrukcija nekdanjosti po tem, ko smo dojeli, kako se je kaj zgodilo in spremenilo.« (Grdina, 2015, str. 162) V prispevku *Monografija Primoža Kureta o Filharmonični družbi v kontekstu nacio-*

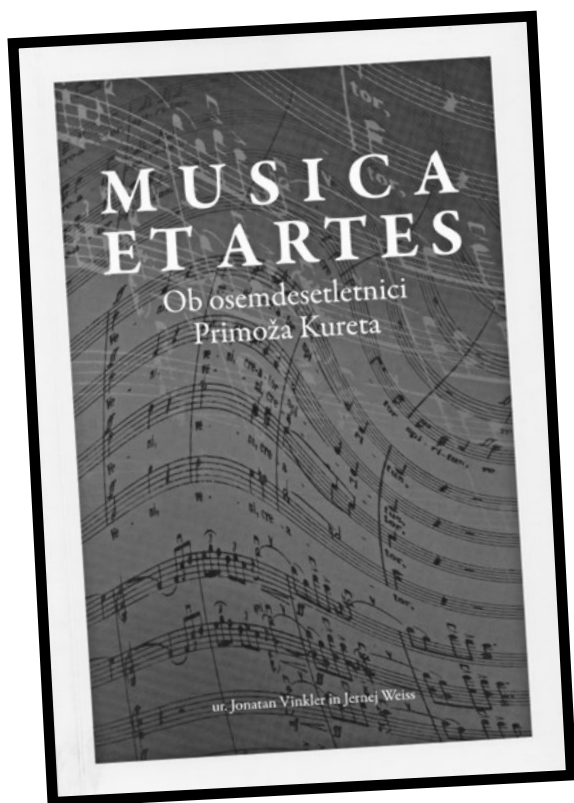
nalno koncipiranega pogleda na preteklost Aleš Gabrič analizira odnos do prikaza kulturne ustvarjalnosti na ozemlju današnje Slovenije v slovenski znanstveni literaturi. Po padcu komunističnih režimov in povezovanju evropskih držav so se ponovno odprla vrata iskanju skupnega v zgodovinskem razvoju in raziskavah nemške kulturne ustvarjalnosti na slovenskem ozemlju. Med pomembnejše tovrstne raziskave umesti Kuretovo knjigo o *Filharmonični družbi*, izdano leta 2005, saj gre za prvi obsežen monografski prikaz delovanja kulturne ustanove, ki je na naših tleh delovala v nemškem jeziku. Avtor tudi opozarja na različnost pristopov do prikazovanja kulturne preteklosti na slovenskih tleh v obdobju 20. stoletja in začetka 21. stoletja. Nataša Cigoj Krstulović je v razpravi *Med ljubiteljstvom in profesionalizmom: ljubljanska Glasbena matica po prvi svetovni vojni* osvetlila, kako se je proces ločevanja ljubiteljskega glasbenega dela od poklicnega odražal v idejah, prizadevanjih in dejanjih *Glasbene matice* po letu 1919. Kvantitativno in kvalitativno napredovanje glasbenega dela je vodilo do potrebe po profesionalizaciji posameznih glasbenih dejavnosti, po drugi svetovni vojni pa so poleg tega spremenjene idejne in družbene okoliščine delovanje društva omejile na delovanje ljubiteljskega pevskega zbora. Zadnji prispevek v prvem delu knjige *Nemška akademija za glasbo in upodabljalno umetnost v Pragi med obema vojnama* je prispevala Jitka Bajgarová in ponuja pogled v širšo raziskavo, ki še poteka, o nemški akademiji v Pragi, ki je bila kot zasebna šola ustanovljena s podporo nemško govoreče manjšine na Češkoslovaškem po letu 1918 in je delovala do leta 1945.

Drugi del monografije *Osebnosti, poetike in semantike* začena prispevek Franca Križnarja *Brati, slišati in videti slovensko glasbo: glasba v Sloveniji od nekdaj do danes*. V njem se avtor sprehodi po stoletjih slovenske glasbe od srednjega veka do sodobnosti, na koncu pa omeni tudi številne slovenske interprete, ki omogočajo očiten razrast slovenske glasbe današnjega časa in prostora. Frank Schneider v razpravi *Dvořák in Heiwatha: poskus literarne razlage 9. simfonije* ugotavlja, da je simfonija »simfonični odgovor na kantato ali celo opero po Longfellowu, ki so si jo Američani želeli od Dvořaka, kar je on – ob natančnem poznavanju pesnitve – sicer vedel, vendar se za to ni odločil, temveč programsko ozadje objavil posredno, v luči simfonične pomenske raznolikosti« (Schneider, 2015, str. 361). Sledi prispevek *Mahlerjeva Deseta simfonija: razvoj motiva in interakcija* Nialla O'Loughlina z analizo dela. Vlasta Reittererova in Hubert Reitterer sta v prispevku *Guido Adler, kipar Anton Hanak in projekt spomenika Gustavu Mahlerju na Dunaju* spregovorila o spodleteli postavitvi spomenika med obema vojnama. V prispevku je prvič objavljen izbor dokumentov iz Adlerjeve zapuščine na Univerzi Georgia. Nadalje Valentina Sandu-Dediu v članku *Woyzeck in Wozzeck: Büchner*

in Berg zagovarja učinkovitost in lepoto Bergove glasbe v povezavi z dramaturškimi viri in pri tem primerja besedilo libreta z izvirnim Büchnerjevim besedilom ter poskuša opisati glasbeno tipologijo opernih likov znotraj ekspresionističnega konstruktivizma. Borut Smrekar v razpravi *Pogled na operno ustvarjanje* *Marjana Kozine* ugotavlja, da je za Kozinovo operno ustvarjanje značilno glasbenogledališko skladateljsko mišljenje. Njegov princip dela ni bil uglasbitev libreta, temveč se mu je glasba porajala hkrati z oblikovanjem libreta in scenskih zamisli, v čemer se razlikuje od večine slovenskih skladateljev. Namen naslednjega prispevka *Oblike glasbene arhitekture v sodobni poljski glasbi* Katarzyny Szymanska-Stulka je najti povezave med glasbo in arhitekturo z vidika kompozicijskih oblikovnih lastnosti. Sledi prispevek Leona Stefanije *Razkorak med glasbeno poetiko in estetiko pri Urošu Rojku*, ki ugotavlja, da je »sodobni skladatelj zadnjega pol stoletja postavljen v shizofren položaj: zahteve po izvirnosti izvirajo iz splošnega prepričanja, da je komajda kaj novega, tudi izvirnega, sploh mogoče ustvariti.« Tako se mu zdi za sodobne glasbene prakse pomembna »nekakšna pozabljenost/pozabljanje, proces puščanja zgodovinskih in kontekstualnih spremenljivk v imenu dragocenega in resničnega« (Stefanija, 2015, str. 363), ki ga obravnava v delu slovenskega skladatelja Uroša Rojka. Nada Bezić v prispevku *Art déco v Hrvaškem glasbenem zavodu v Zagrebu – po sledih razstave* predstavlja zanimivo razstavo iz leta 2011, na kateri je bilo predstavljenih 15 avtorjev umetniškega oblikovanja naslovnih strani notnih izdaj, knjig, koncertnih programov, pisem in računov iz art décoja. V prispevku je predstavljenih šest: Tomislav Krizman, Ivo Tijardović, Radovan Tommaseo, Dušan Janković, Marko Rašica in slovenski slikar Tone Kralj. Prispevku je dodano tudi bogato slikovno gradivo. Drugi del monografije zaključuje razprava Darje Koter *Izdelovalec klavirjev Martin Ropas: od obrtnika do fabrikanta*. Martin Ropas, glasbeni samouk, priznani izdelovalec klavirjev krilnih in pokončnih oblik, je za svoje delo prejel več priznanj in cesarsko-kraljevih patentov, kot inovator pa je patentiral t. i. dvojno resonančno desko.

Razpravam sledijo še povzetki v slovenskem in angleškem jeziku, seznam virov in literature ter imensko kazalo.

Raznolike razprave in analize zajemajo različna področja, ki pa so vsa povezana z glasbo v ožjem ali širšem pomenu in slavljenjem prof. Primožem Kuretom. S kar polovico prispevkov tujih avtorjev zajemajo široko področje celotne Srednje Evrope in prinašajo nove kamenčke v mozaik slovenske in evropske muzikologije ter z izjemno bogato vsebino vabijo bralca k odpiranju novih vprašanj v pogledih na evropsko in slovensko glasbo. Prof. Primožu Kuretu je s to monografijo, čeprav posredno, ponovno uspelo združiti domače in tuje znanstvenike k prepletanju domačega s tujim in preteklosti s sodobnostjo.

EVROPSKI MUZIKOLOG PROF. DR. PRIMOŽ KURET Ob 80-letnici

Sredi poletja, natančneje 6. julija 2015, je bil pri Celjski Mohorjevi družbi predstavljen zbornik z nadvse pomenljivim naslovom *Evropski muzikolog prof. dr. Primož Kuret – Ob 80-letnici*.

Urednik zbornika dr. Edo Škulj je v uvodni besedi prof. Primoža Kureta postavil ob bok še dvema velikanoma slovenske muzikologije in vsem trem priznal pomembno očetovsko vlogo:

Josip Mantuani – oče sovenske muzikologije,

Dragotin Cvetko – oče študija slovenske muzikologije in

Primož Kuret – oče slovenskih muzikoloških simpozijev.

Številke, s katerimi utemelji svoje poimenovanje, so nadvse zgovorne: organizacija 50 simpozijev, na katerih je predavalo več kot 400 predavateljev iz skoraj vseh evropskih držav, sodelovanje na 300 mednarodnih muzikoloških simpozijih. Statistika, ki ne potrebuje dodatnih pojasnil. Vendar, to je šele uvod zbornika, ki daje slutiti, kaj čaka bralca v nadaljevanju.

Uvodu sledijo na kratko predstavljeni mejniki na življenjski poti Primoža Kureta. Sledi štirinajst prispevkov različnih avtorjev, ki predstavljajo bogato Kuretovo delovanje.

Leta 1985 je ob tristoletnici rojstva skladateljev J. S. Bacha, G. F. Händla in D. Scarlattija, štiristoletnici H. Schütza in stoletnici A. Berga Evropa praznovala *Evropsko leto glasbe*. Slovenski odbor za pripravo praznovanj in dogodkov je vodil dr. Kuret,

Edo Škulj pa v prispevku *Primož Kuret in Evropsko leto glasbe* podrobno predstavi delovanje odbora in razvoj dogodkov v prazničnem letu, v okviru katerih je izšla tudi Kuretova knjiga *Glasbena Ljubljana*. Branka Rotar Pance podrobno predstavi in ovrednoti Kuretovo uredniško delo pri reviji *Glasbena mladina* kot tudi pomen njegovih številnih objavljenih prispevkov. Z njimi si je prizadeval, »da bi bili bralci revije seznanjeni z aktualnimi glasbenimi dogodki doma in v tujini, evropskimi pogledi in obravnavami tem s področij glasbene zgodovine, estetike, glasbene teorije, oblikoslovja in glasbene pedagogike« (Rotar Pance, 2015, str. 41), in so bili zapisani v privlačnem in mladim razumljivem jeziku ter opremljeni s slikovnim gradivom, številni aktualni še danes. Breda Oblak v prispevku *Primož Kuret – predavatelj, predstojnik, prodekan Akademije za glasbo* celovito predstavlja Kuretovo pedagoško in znanstveno poslanstvo, trideset let dolgo poklicno pot, ki je pustila sledi na nepregledni množici mladih glasbenikov in glasbenih učiteljev, enako pomembno pa tudi na poti razvoja študijskih programov AG. V prispevku avtorica izpostavi tudi njegovo pomembno muzikološko delovanje. Darja Koter v svoji razpravi izpostavi Kuretov prispevek k razvoju glasbene ikonografije na Slovenskem. K raziskovanju ikonografije ga je ob študiju umetnostne zgodovine verjetno nagovoril prof. France Stelè, ekspert za srednjeveške freske. Dr. Kuret je za svojo diplomsko nalogo z naslovom *Glasbeni inštrumenti na srednjeveških freskah na Slovenskem* prejel študentsko Prešernovo nagrado, leta 1973 pa je svoja nova dognanja strnil v knjigi z istim naslovom, ki je po mnenju Koterjeve najboljšežnejši vir za glasbeno ikonografijo na cerkvenih srednjeveških freskah na ozemlju današnje Slovenije in deloma v zamejstvu. Sonja Kralj Bervar predstavlja prispevek Primoža Kureta k ustanovitvi *Slovenskega muzikološkega društva*, njegova prizadevanja za razširitev obsega društvene dejavnosti in pogled na njegovo predsednikovanje društvu v letih od 2000–2004. Le-tega zaznamujeta težnja po celostnem obravnavanju glasbene umetnosti ter zavestno spodbujanje partnerstev s sorodnimi domačimi in mednarodnimi institucijami ter njegovo sopotništvo z aktualnimi glasbenimi pobudami. Kako je dr. Kuret idealno povezal svoje muzikološko znanje in izkušnje z dolgoletnim pedagoškim delovanjem, predstavi Franc Križnar v prispevku *Primož Kuret in glasbena pedagogika*, v katerem beremo o številnih objavah prispevkov v različnih zbornikih, biltenih, revijah, še posebno pa je izpostavljeno njegovo delovanje pri reviji *Glasba v šoli (in vrtcu)*. V nadaljevanju Andrej Misson predstavlja tradicionalno osrednjo glasbeno prireditve, ki poteka neprekinjeno že od leta 1986, *Slovenski glasbeni dnevi*. Prireditve je sestavljena iz koncertnega in simpozijskega dela. Missonova razprava je namenjena predvsem slednjemu, saj ga je Primož Kuret ves čas vodil in uredil vsakoletni zbornik predavanj. Ivan Florjanc predstavlja jubilatovo delo predsednika *Nacionalne komisije za vsebin-*

sko prenovno glasbenega šolstva med letoma 2001 in 2005. V tem času je komisija prenovila predmetnike in učne načrte za izobraževalne programe Glasba, Ples, Glasbena pripravnica, Plesna pripravnica in Predšolska glasbena vzgoja. Avtor predstavlja tudi Kuretovo širše delovanje in sodelovanje z *Glasbeno šolo Marjana Kozine* v Novem mestu. Sledi zanimiva razprava o ljubljanski *Filharmonični družbi* Igorja Grdine v *Marginalijah h Kuretovi obravnavi zgodovine ljubljanske Filharmonične družbe*. Prispevek *Primož Kuret in Gustav Mahler* Hartmuta Krones se nanaša na obdelavo Mahlerjeve ljubljanske sezone 1881/82, ki jo je Primož Kuret leta 1997 izdal v slovenščini, v občutno razširjeni obliki pa leta 2001 v nemščini. Nadalje Edo Škulj predstavlja tri mednarodne simpozije, mednarodni projekt o skladatelju Hugu Wolfu in spremljevalne dogodke, pri katerih je sodeloval tudi dr. Kuret. Niall O'Loughlin v svoji razpravi predstavlja Kuretovo zavzemanje za prepoznavnost sodobne slovenske glasbe in v njej izpostavi pomen številnih slovenskih skladateljev in njihovih del. Prispevek Nataše Cigoj Krstulović spregovori o obsežnem prevajalskem delu Primoža Kureta, h kateremu ga je spodbudila predanost pedagoškemu poklicu in želja, posredovati védenje o glasbi. Razprave sklene Manja Flisar Šauperl s Kuretovimi spisi o tuji glasbi, objavljenih v revijah, zbornikih, knjižnih izdajah, enciklopedijah in leksikonih ter monografijah, ki »pričajo o velikem poznavalcu glasbene preteklosti in polpreteklosti ter o vsestransko razgledanem muzikologu zavidljive veličine« (Flisar Šauperl, 2015, str. 215).

Razpravam sledijo kronološki seznam odličij Primoža Kureta z obrazložitvami ter dva zapisa o zbornikih, ki sta izšla ob slavljenčevi šestdesetletnici in sedemdesetletnici.

Zbornik zaključujejo štiri osebne izkušnje, vse z enakim naslovom *Moj prijatelj Primož*, ki so jih prispevali jubilarntovi prijatelji Hartmut Krones, Helmut Loos, Niall O'Loughlin in Luigi Verdi.

Zoran Krstulović je podal obširno bibliografijo Primoža Kureta, ki obsega 1248 bibliografskih enot, popis pa je urejen kronološko. Sledijo imensko kazalo, krajevno kazalo in predstavitev avtorjev.

Kot dodatek in posebno zahvalo dr. Primožu Kuretu za njegove dosežke na področju glasbene ikonografije pa zbornik vsebuje tudi likovno prilogo, ki prinaša barvne reprodukcije glasbeno-ikonografskih motivov njegovih pionirskih študij (Koter, 2015, str. 80).

Predstavljeni zbornik skozi pripovedi različnih avtorjev slika izjemno plodno življenjsko pot slavljence, zasl. prof. dr. Primoža Kureta, ki jo je v zaključku svojega prispevka čudovito zaokrožila njegova dolgoletna kolegica dr. Breda Oblak, ki meni, da so »zasluge njegovega bogato razvejanega dela mnogo večje, kot jih je bilo mogoče povzeti v prispevku. Vpete so v širok znanstveni in pedagoški prostor v slovenskem in evropskem glasbenem okolju. V sebi poudarjajo razgledano in izrazito delovno osebnost, predano muzikološki znanosti, raziskovanju slovenske glasbe, ob tem pa vzgoji in ozaveščanju za polnovredno glasbeno umetnost.« (Oblak, 2015, str. 63)

